

mere som det ikke havde lagt overordentlig stor Bægt paa sit Forslag, at det vilde være mindre ønskeligt, om denne Discussion paany skulde blive optagen ved 3die Behandling. Det gjorde altsaa, hvad det fra sit Standpunkt kunde, for om muligt for sit Bedkommende at kunne frasælbe det Forslag, der var vedtaget ved 2den Behandling.

Den væsentligste Frygt, der ledede Mindretallet, hvilket ogsaa blev udtalt under 2den Behandling, var den, at man skulde faae det bebudede almindelige Gagereglement forelagt stykkeviis, ligesom der hidtil er forelagt Gagelove for enkelte Classer af Embedsmænd, hvorved man vilde komme til at behandle disse Love saaledes, at man ikke fik noget almindeligt Overblik over, hvor meget der medgaaer til Lønningen af Kongerigets Embedsmænd. Da Mindretallet udtalte denne Anskuelse i Udvalget, foranledigede det, at man anmodede den ærede Minister om at komme tilstede for at udtale sin Mening om dette Spørgsmaal, og efter den Udtalelse af Ministeren, som det ærede Thing vil kunne læse i den Betænkning, der nu foreligger til 3die Behandling, fandt Mindretallet, at det for sit Bedkommende kunde opgive det Forslag, som var vedtaget ved 2den Behandling. Af denne Grund slutter Mindretallet sig altsaa til Fleertallet i de Forslag, der gaae ud paa at bringe Loven tilbage i dens oprindelige Stikfelse.

Judenrigsministeren: Jeg kan ganske bekræfte, hvad der allerede er udtalt af Udvalgets Ordsfører og af det ærede Medlem, der nu satte sig, og som nærmest talte paa Mindretallets Vegne. Jeg skal blot, for at forebygge enhver Misforstaaelse, tilføie, hvad jeg ogsaa, som de ærede Medlemmer kunne bekræfte, bemærkede i Udvalget, at det jo vel kan tænkes, at der kan blive Spørgsmaal om en ganske enkelt ubetydelig og underordnet Gjenstand i saa Henseende, som kunde fremkomme i en særlig Lov. Jeg nævnte i Udvalget f. Ex. Muligheden af en Lov om Dveipræsidentens Lønning, om islandste eller færøste Embedsmænds Forhold eller Slgt. Jeg nævnte ligeledes, at Regjeringen kunde ansee det for rigtig

at forelægge en særskilt Lov om Universitetsslærernes Løn, men iøvrigt udtalte jeg aldeles bestemt den Anskuelse, som er gjentagen i den trykte Betænkning, og som jeg fuldkommen holder mig til. Det er naturligviis muligt, at det ikke kan lykkes Regjeringen indbyrdes at blive enig om et saadant almindeligt Forslag, det er ogsaa muligt, at det ikke kan lykkes Regjeringen at blive enig med Thinget til Efteraaret, og i saa Fald vil det være nødvendigt at komme med en omarbejdet Udgave, om jeg saa maa sige, af det Lovudkast, der her foreligger; men den Tanke, jeg har udtalt i Udvalget, og som er gjengiven i Betænkningen, vedfsender jeg mig fuldkommen.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Forslag under Nr. 1, første Deel:

§ 1 første Stykke:

Imellem Ordene: „fulle“ og „udbetales“ indslydes: „i Finantsaaret 1857—58“; vedtoges eenstemmigt med 71 St.

Udvalgets Forslag under Nr. 1, anden Deel:

Ordene: „for hvert Finantsaar“ udgaae, og „sidst“ forandres til: „den 31te Jan. 1857“.

vedtoges uden Afstemning som Følge af den foregaaende Afstemning.

2) Udvalgets Forslag under Nr. 2:

§ 2 affattes 2det Stykke saaledes:

„Nærværende Lov finder ingen Anvendelse paa de Embedsmænd og Bestillingsmænd, hvis Gager ved nye Lønningslove, givne efter den 1ste Janaur 1857, maatte blive forhøiede til det Beløb, som de vilde have erholdt efter den tidligere Gagenormering i Forbindelse med § 1 af denne Lov.“

vedtoges eenstemmigt med 74 Stemmer,